പ്രകൃതി-ജീവനം, അതിജീവനം: മാനവാനന്തരപാരിസ്ഥിതിക പാഠങ്ങൾ

(അയ്മനം ജോണിന്റെയും അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെയും തെരഞ്ഞെടുത്ത കഥകളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള പഠനം)

ഡോ. ഷിമി പോൾ ബേബി

അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, മലയാളവിഭാഗം, യൂണിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, ആലുവ.)

പ്രബന്ധസംഗ്രഹം

മനുഷ്യൻ എന്ന അസ്തിത്വം അതിന്റെ ആന്തരികസത്തയെ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിനായി ഇന്നോളം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുപോന്നതും ആർജ്ജിച്ചെടുത്തതുമായ മനുഷ്യകേന്ദ്രിതാവബോധങ്ങളിൽ, തിരുത്തലുകൾ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള പാരസ്പര്യത്തിന്റെ തുറവിയിലാണ് മാനവാനന്തരത അടയാളപ്പെടുന്നത്. ജീവിവർഗ്ഗം എന്ന നിലയിൽ ഇതരജീവിവർഗ്ഗങ്ങളെ തിരിച്ചറിയുകയും ആവാസവ്യവസ്ഥയുടെ കണ്ണിമുറിയാതെ മനുഷ്യനെയും വസ്തുക്കളെയും നിർമിതബുദ്ധിയെയും ഉൾക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന ലോകവീക്ഷണത്തിന് മാനവാനന്തരത പരിസരമൊരുക്കുന്നു. അറിവിന്റെ നിർമ്മാണവും സ്വാംശീകരണവും പാരിസ്ഥിതിക നൈതികതയിലൂന്നിക്കൊണ്ടുള്ള പ്രതിബോധത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയായി കാണുന്ന അതേ ചിന്താപദ്ധതിതന്നെ സൈബോർഗ്ഗ്യൻ[1] സങ്കല്പനങ്ങൾ കൂടിച്ചേർന്ന ആധുനികാനന്തര സാഹചര്യങ്ങളിലെ മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിന്റെ അന്തഃസംഘർഷങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമാകുന്നു എന്നത് മാനവാനന്തരത മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന വൈവിധ്യത്തിന്റെ വിപുലമായ സാധ്യതകളാണ്. അയ്മനം ജോണിന്റെ 'ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം' (2015-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിൽ നിന്ന്), അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ 'പ്രാണവായു'(2015-ൽ

പ്രസിദ്ധീകരിച്ച രണ്ടുമത്സ്യങ്ങൾ എന്ന കഥാസമാഹാരത്തിൽ നിന്ന്) എന്നീ കഥകൾ മാനവാനന്തരപാരിസ്ഥിതിക പാഠത്തെ മുൻനിർത്തി വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് പ്രബന്ധത്തിൽ.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: പ്രകൃതിയുടെ രാഷ്ട്രീയം, മാനവികത, മാനവാന ന്തരത, സൈബോർഗ്, ആന്ത്രോപോസിൻ.

മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ നിർണ്ണായകഘടകം സാങ്കേതികവിദ്യകളുടെ ഉപയോഗമാണെന്ന യാന്ത്രിക ഭൗതികവാദപരമായ ധാരണകളെ തകിടം മറിച്ചുകൊണ്ട് ആരോഗ്യമേഖല അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രതിസന്ധിയും ആവർത്തിച്ചുവന്ന പാരിസ്ഥിതിക പ്രത്യാഘാതങ്ങളും മറ്റും മാനവാനന്തരവാദത്തിന് സാഹിത്യത്തിലും സമൂഹത്തിലും സംസ്കാരത്തിലും പുതുവായനകൾ സാധ്യമാക്കി. അശാസ്ത്രീയമായ വികസനരീതികളുടെ അനന്തരഫലമാണ് പ്രകൃതിദുരന്തങ്ങൾ എന്നബോധ്യം ശക്തമായതോടെ മനുഷ്യനെന്ന സംവർഗ്ഗത്തെ പുനഃപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടതിന്റെ അടിയന്തിരപ്രാധാന്യം വ്യക്തമായി. “മറ്റുജീവഘടനകളോടുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ ബന്ധങ്ങളെയും സഹവർത്തിത്വങ്ങളെയും ഉൾക്കാഴ്ചയോടുകൂടി അന്വേഷിക്കുന്നതിന് ഈ പാൻഡെമിക് കാലം വഴിതുറക്കുമെന്ന്” കാതറിൻ ഹെയിൽസ് പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലവുമിതുതന്നെയാണ്(പ്രസാദ്പന്ന്യൻ(എഡി.), 2021: 14). ലാഭാധിഷ്ഠിതവ്യവസ്ഥകൾ ജനസമ്മതിനേടുമ്പോൾ മനുഷ്യനേട്ടങ്ങളുടെ ഇങ്ങേയറ്റം ജൈവപ്രകൃതിയുടെ നഷ്ടമായിരുന്നു എന്ന പാഠവായനയും ഈ പരാമർശത്തിൽ ഉള്ളടങ്ങുന്നുണ്ട്. മൂല്യസങ്കല്പങ്ങളുടെയും സാമൂഹികപുരോഗതിയുടെയും ആണിക്കല്ലെന്ന് കണക്കാക്കിയിരുന്ന മനുഷ്യൻ, ഭൂമിയുടെ സന്തുലിതാവസ്ഥയെ തകർക്കുന്ന ഭൗമവിഷയിയായി (geological agent) പരിണമിക്കുന്ന സന്ദിഗ്ധാവസ്ഥ ആധുനികാനന്തര മലയാളചെറുകഥകളിൽ സവിശേഷമായി കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതി എന്നത് സാമൂഹികവും ചരിത്രപരവുമായ ഒരു സംവർഗ്ഗമായിരിക്കേ വികസനരാഷ്ട്രീയത്തെയും പാരിസ്ഥിതികരാഷ്ട്രീയത്തെയും മുഖാമുഖം ദർശിക്കുന്ന മാനവാനന്തരചിന്താപദ്ധതിയിൽ നിലയുറച്ചുകൊണ്ട് അയ്മനം ജോണിന്റെ ‘ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം’, അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ ‘പ്രാണവായു’ എന്നീ കഥകളെ പഠനവിധേയമാക്കുകയാണ് പ്രബന്ധത്തിൽ. യുക്തിയിലും ബുദ്ധിയിലും അധിഷ്ഠിതമായി ചരാചരങ്ങളുടെയും നിയന്താവ് എന്ന പരിവേഷത്തോടെ മനുഷ്യനെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്ന മാനവചരിത്രപുസ്തകത്തെ തകിടം മറിച്ചുകൊണ്ട് തിരസ്കൃതരെന്നോ പ്രാന്തവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ജീവികളെന്നോ വർഗ്ഗീകരിച്ച് കേന്ദ്രത്തിന്റെ എല്ലുകകളിൽ മാത്രം മനുഷ്യൻ

സ്ഥാനംകല്പിച്ചപോന്ന ചെറുജീവിവർഗ്ഗങ്ങൾ മുഖ്യധാരയിലേക്ക് കടന്നുവന്ന് മനുഷ്യബോധ്യങ്ങളെയും ചിന്താപദ്ധതികളെയും മൂല്യവിചാരണ ചെയ്യുന്ന 'ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം' എന്ന കഥ ആഖ്യാനപാടവം കൊണ്ടും ആവിഷ്കരണതന്ത്രംകൊണ്ടും മാനവാനന്തരപാരിസ്ഥിതിക വിചാരങ്ങളും വിശദീകരണങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും സാധ്യമാക്കുന്നു; അഥവാ മനുഷ്യവംശചരിത്രങ്ങളുടെ ബദലന്വേഷണ പാഠമാണ് അയ്മനം ജോണിന്റെ 'ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം'. മനുഷ്യചരിത്രം പ്രമേയമായ പുസ്തക വായനയ്ക്കിടയിലാണ് ആഖ്യാതാവിന് ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നത്. ഇ.ച.ച. എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിലറിയപ്പെടുന്ന മനുഷ്യേതരജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം സൃഷ്ടിക്കുന്ന മറുപാഠമാണ് കഥയെ മാനവാനന്തരപര്യാലോചനയിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്. മഹത്തായ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെയും കീഴടക്കലുകളുടെയും കെട്ടിപ്പടുക്കലുകളുടെയും വീരഗാഥകൾ വർണ്ണിച്ച് പുരോഗതിയെന്ന മുഖ്യസാംസ്കാരിക നിർണ്ണയത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തി ബഹിരാകാശത്തേയ്ക്കു കുതിയ്ക്കുന്ന റോക്കറ്റുകളുടെയും കൊടുമുടികൾ കീഴടക്കുന്ന പർവ്വതാരോഹകരുടെയും സമുദ്രഗർഭത്തിലൂടെ പാഞ്ഞുപോകുന്ന അന്തർവാഹിനികളുടെയുമൊക്കെ ചിത്രങ്ങൾ കണ്ട് ആവേശഭരിതനാകാൻ ആഖ്യാതാവ് ശ്രമിക്കുന്നതിനിടയിലാണ് ഇന്നോളം ഒരു കണ്ടുപിടുത്തം പോലും നടത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ഇതരചരാചരങ്ങൾ തികച്ചും അപ്രതീക്ഷിതമായി കടന്നുവന്ന് മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമല്ലാത്ത ചരിത്രപുസ്തകത്തിലൂടെ മനുഷ്യൻ നേടിയ ഔന്നത്യങ്ങളുടെ വ്യർത്ഥത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. പുകവമിക്കുന്ന ഒരു ചുടലക്കളംപോലെ കാണപ്പെടുന്ന ഭൂമിയാണ് ഇ.ച.ച. പുസ്തകം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന പ്രകൃതിചിത്രങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേത്. ഭൂമി വിട്ടുപോയ കോടാനുകോടി ആട്ടിൻപറ്റങ്ങൾ ഭൂമിയിലേക്ക് സങ്കടത്തോടെ തിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത്, വരൾച്ചബാധിച്ച വനങ്ങളിൽ കൊടുംദാഹത്താൽ ഉഴറിനടക്കുന്ന കാട്ടാനക്കൂട്ടങ്ങൾ അടിത്തട്ട് വിണ്ടുകീറിക്കിടക്കുന്ന നീർച്ചാലുകളിൽ തുമ്പിക്കൈ ഇട്ടടിച്ച് അരിശം തീർക്കുന്നത്, ജന്മദേശം വിട്ട് ലക്ഷ്യമില്ലാതെ തളർന്ന പക്ഷിക്കൂട്ടങ്ങളുടെ കൂട്ടക്കരച്ചിലുകൾ, മനുഷ്യർ വിരിക്കുന്ന ചതിവലകളിൽ കുടുങ്ങാൻ മാത്രമെന്നോണം കടലുകളിൽ കൂട്ടത്തോടെ പിറക്കുന്ന മത്സ്യക്കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ വലകൾക്കുള്ളിലെ കൂട്ടപ്പിടച്ചിലുകൾ, ഭൂതാപമുയർന്നു ഇടിഞ്ഞുവീഴുന്ന മഞ്ഞുമലകൾ, കരിഞ്ഞു ചാമ്പലാകുന്ന കാടുകൾ, കരയെവന്നു വിഴുങ്ങുന്ന കടലുകൾ,വളർന്നുവലുതായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മരുഭൂമികൾ എന്നിങ്ങനെ ജീവരാശിയെ ഒന്നാകെ ആപൽക്കരമായി ബാധിക്കുന്ന പ്രകൃതിപ്രതിഭാസങ്ങൾ ഗ്രഹതുല്യബലമായി

(planetary force) മാറിയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ചെയ്തികളുടെ മറുപാഠമാണ്. “മനുഷ്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഉപഫലമായ കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദീകരണങ്ങളിൽ മനുഷ്യചരിത്രവും പ്രകൃതിചരിത്രവും തമ്മിൽ വളരെക്കാലം നിലനിൽക്കുന്ന, മാനവികതാവാദത്താൽ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കപ്പെട്ട, വിഭജനങ്ങൾ തകർന്നുവീഴുന്നു” എന്ന് ദീപേഷ് ചക്രബർത്തി നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട് (പ്രസാദ്പന്ന്യൻ (എഡി.), 2021: 21).[2] പ്രകൃതി പ്രതിഭാസങ്ങളായി മാത്രം അടയാളപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ആഗോളതാപനവും സമുദ്രത്തിന്റെ ആസിഡീകരണവും മറ്റും മനുഷ്യജന്യമായ പ്രതിഭാസങ്ങളാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നതോടെ കഥയിലെ ആഖ്യാതാവ് പ്രതിക്കൂട്ടിലാകുന്നു. മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെ ഒരുപുറം വായിച്ച് ആഹ്ലാദവാനും ഉന്മേഷവാനുമാകുന്ന അതേ നിമിഷത്തിൽതന്നെ മനുഷ്യന്റെ ആയിത്തീരലുകൾ വിചിന്തനത്തിന് വിധേയമാകുമ്പോൾ ചരിത്രപുസ്തകത്തിന്റെ വായന പൂർത്തിയാക്കുവാൻ ആഖ്യാതാവിന് സാധിക്കുന്നില്ല. സങ്കടകരമായ കീഴടങ്ങലുകളും പലായനങ്ങളും പ്രാണഭയങ്ങളും പങ്കിട്ടുകൊണ്ട് ഇതരജീവിവർഗ്ഗം മനുഷ്യബോധ്യങ്ങളെ പരിക്കേൽപ്പിക്കുകയാണ്. മനുഷ്യകർത്തൃത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മുൻധാരണകളെ തിരുത്തുന്നതിനും അപനിർമ്മിക്കുന്നതിനും സാമൂഹികചിന്തകരും ചരിത്രകാരന്മാരും തയ്യാറാകേണ്ടതുണ്ടെന്ന് പോൾ ക്രൂട്സൺ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ആന്ത്രോപോസിൻ[3] കാലഘട്ടത്തെ അഥവാ ഗ്രഹതുല്യശക്തിയായി, ഭൗമബലമായി മനുഷ്യൻ മാറിയിരിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ നേർച്ചിത്രം ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയും തമ്മിലുള്ള ജൈവികബന്ധത്തെ ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ശാസ്ത്രബോധ്യങ്ങളെ ഇനിയും അവലംബിച്ചില്ലെങ്കിൽ പുരോഗതിയുടെ നേർരേഖകളെല്ലാം മായികരേഖകളായി മാറ്റപ്പെടുന്ന കാലം വിദൂരമല്ല. നാളിതുവരെ പിൻപറ്റിയ പഠനരീതികളും സംവർഗ്ഗങ്ങളും തിരുത്താതെയും പുതുക്കിപ്പണിയാതെയും മുന്നോട്ടുനീങ്ങിയാൽ മാനവചരിത്രം വ്യർത്ഥതയുടെ പുറംപേജുകൾ മാത്രമായിമാറും എന്നതാണ് ഇതരചരാചരപ്രകൃതിചിത്രങ്ങൾ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നത്.

മനുഷ്യൻ ഭൂമിയുടെ ഭരണാധികാരിയായ കാലത്തിനുശേഷമുള്ള ചിത്രത്തിന്റെ തുടർച്ചയിൽ നിന്നാണ് അവ്യവസ്ഥിതമായ ഭൗമനിലകൾ കഥയിൽ കടന്നുവരുന്നത്. “...ധാന്യമണികൾ തിങ്ങിത്തിളങ്ങിയ വയലിലേക്ക് പട്ടിണികിടന്ന ഒരു വൻ വെട്ടുകിളിക്കൂട്ടം പറന്നുവന്നാൽ എങ്ങനെയോ അങ്ങനെയാണ് മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഭൂമിയിലേക്ക് വന്നു കണ്ടതെല്ലാം ആർത്തിയോടെ തിന്നുതീർക്കാൻ തുടങ്ങിയത്” (അയ്മനം ജോൺ, 2015: 13). മനുഷ്യനാവുക,

മനുഷ്യൻ മാത്രമാവുക എന്നതുടരെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടാണ് ആഖ്യാതാവ് മനുഷ്യ കേന്ദ്രിതമല്ലാത്ത ഈ പുസ്തകം മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന ധാർമ്മികപ്രതിസന്ധിയെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. എന്നാൽ സമത്വം, സാഹോദര്യം, ധർമ്മം, നീതി പോലുള്ളവ മനുഷ്യർക്കിടയിലെ വിവേചനങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന അസന്തുലി താവസ്ഥയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രമാണെന്നും അവയുടെയെല്ലാം ലക്ഷ്യം മനുഷ്യനിൽനിന്ന് മനുഷ്യനുവേണ്ടിയുള്ള വിമോചനമായിരുന്നുവെന്നും അതല്ലാതെ ജീവിവർഗ്ഗം എന്ന നിലയിൽ മനുഷ്യനെയും അവന്റെ ചെയ്തിക ളെയും വിചിന്തനം ചെയ്യാൻ പര്യാപ്തമല്ലെന്നും ആഖ്യാതാവ് തിരിച്ചറിയുന്നു. മനുഷ്യൻ/ പ്രകൃതി എന്ന ദ്വന്ദ്വത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി പ്രകൃതിഘടകങ്ങ ളുടെ പാരസ്പര്യത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രാപഞ്ചികസ്വത്വബോധത്തിൽ നിലയു റച്ച ആധുനികശാസ്ത്രബോധ്യങ്ങളുടെ അഭാവം പ്രകൃതിയുടെ നഷ്ടപ്പെടലിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

ബി.സി., എ.ഡി. എന്ന വേർതിരിവ് പോലെതന്നെ മനുഷ്യകേന്ദ്രിതവും അല്ലാത്തതുമായ ഭൂമിയെന്ന് ഇ.ച.ച പുസ്തകത്തിനുമുണ്ട് രണ്ടുഭാഗങ്ങൾ. ഭൂമി സൂര്യന്റെ കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിയായി അഴകോടെ തിളങ്ങിയിരുന്ന നാളുകളാ യിരുന്ന ആദ്യത്തേത്. പ്രപഞ്ചത്തെ ഉല്ലാസയാത്ര പോലെ ആസ്വദിച്ചിരുന്ന ആ കാലത്ത് ഭൂമിയിലെ കാലൊച്ചകൾ നൃത്തച്ചുവടുകൾക്ക് സദൃശ്യമായി രുന്നുവെന്നും പക്ഷിക്കരച്ചിലുകൾ ആ നൃത്തത്തിനു നല്കിയ സംഗീതമായി ശ്രവിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും മനുഷ്യേതരജീവജാലങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം പങ്കുവെയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ കാലാനുക്രമികതയെക്കുറിച്ചുള്ള മനുഷ്യസങ്കല്പ ങ്ങളെ തകർത്തുകൊണ്ട് ഋതുക്കളുടെ പരിണാമമോ ഊഞ്ഞാലാട്ടമോ ആയി കാലത്തെ വീക്ഷിക്കുവാൻ ആഖ്യാതാവ് നിർബന്ധിതനായിത്തീരുന്നത് മനുഷ്യേതരജീവിവർഗ്ഗങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകത്തിന്റെ വായനയിലൂടെയാണ്. പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള സന്തുലിതാവസ്ഥയുടെ പതനമാണ് കലണ്ടറുകളിൽ ക്രമപ്പെടുത്തിയ മനുഷ്യന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണം. പർവ്വ തത്തിലേക്ക് അടിവച്ചടിവെച്ച് കയറുന്തോറും കൂടുതൽ കരുത്തനാവുന്ന ഒരുവനായി ചരിത്രപുസ്തകത്തിലെ മനുഷ്യനെ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കെ ഇതര ചരാചരങ്ങൾ ഭൂഭ്രമണം കഴിഞ്ഞ് താഴ്ന്നുതാഴ്ന്നുപോകുന്ന അനുഭവവൈചിത്ര്യം സന്തുലിതാവസ്ഥയുടെ താളഭംഗമാണ്. ഏകജാതീയമായി വളർച്ചനേടാൻ തന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയെ ഉപയോഗിക്കുകയും പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യപുരോഗതി ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവാഞ്ഛയെയും സ്വത്വബോ ധത്തെയും ഞെരുക്കിക്കളഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ളതാണെന്നും തുറന്നുകാണിക്കുന്നു.

ചരിത്രപുസ്തകത്തിലെ ഹിരോഷിമയും നാഗസാക്കിയും ഇതരചരാചരങ്ങൾ മനുഷ്യനുമുന്നിൽ നിരത്തുന്ന ഹിംസാത്മകതയുടെ ക്രൂരചിത്രമാണ്. സ്വന്തം സ്പീഷിസിനെ കൊലചെയ്തുകൊണ്ട് സ്വയംനശിച്ച്, സ്വയംനശിപ്പിച്ച് 'മുന്നേറുന്ന' നീതിബോധവും മൂല്യബോധവും ജീവന്റെ തുടർച്ചയിന്മേലാണ് കത്തിവെയ്ക്കുന്നത്. 'തോറ്റയുദ്ധ'ങ്ങളുടെ കഥകൾ മാത്രമാണത്. മനുഷ്യചരിത്രത്തിന് തുടർച്ചയുണ്ടാകുമെന്ന അമിതമായ ആത്മവിശ്വാസത്തെ പൊളളിക്കുകയും, മനുഷ്യനില്ലാത്ത ഭാവിയെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന് ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ പരിഹാസച്ചിരിയിൽ ഊറിവരുന്നുണ്ട്.

ദേശം, ദേശീയത, രാഷ്ട്രാതിർത്തി മുതലായ സങ്കല്പനങ്ങളെയും അപമാനവികതയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിക്കൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ രാഷ്ട്രീയകർത്തൃത്വം കൈയ്യാളുന്ന പ്രകൃതിവിരുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങളെ ചോദ്യംചെയ്യുന്നു. "പണിപൂർത്തിയായ ഒരണക്കെട്ട് രാഷ്ട്രത്തിനു സമർപ്പിച്ച് രാഷ്ട്രപതി മടങ്ങിപ്പോകവേ രാഷ്ട്രം എന്നാൽ എന്തെന്നറിയാത്ത ഒരു കാട്ടുവേഴാമ്പൽ കാടിറങ്ങിവന്ന് അണക്കെട്ടിനു മുകളിലിരുന്ന് അണക്കെട്ടിന്റെ മറുപുറത്ത് വറ്റിപ്പോയ നദിയെനോക്കി ഒറ്റയ്ക്കിരുന്നു വിതുമ്പുന്നു" (അയ്മനം ജോൺ, 2015: 14) ജലത്തിന് വിപണനമൂല്യം വരുമ്പോൾ, വെള്ളവും ഭൂമിയും രാഷ്ട്രസ്വത്തുക്കളായി ഭാഗിക്കുമ്പോൾ വിഭവാധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ വരുംകാലത്ത് ഭൗമരാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിർണ്ണായക പങ്കുവഹിക്കുമെന്നത് കാട്ടുവേഴാമ്പലിന്റെ നോട്ടത്തിൽ പ്രകടമാണ്. ദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അതിരുകൾക്കുള്ളിൽ വികസന സൂചികയായി അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ട അണക്കെട്ടിന്റെ മറുപുറകാഴ്ച മനുഷ്യനേട്ടങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്ന പാരിസ്ഥിതികപരിണതിയാണ്. മനുഷ്യനും മനുഷ്യേതരജീവികളും ദേശരാഷ്ട്രാതിരുകൾക്കതീതമായി വർത്തിക്കുന്ന പോസ്റ്റ്ഹ്യൂമൻഭൂമിയെ നിലനിർത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത കഥയിൽ വ്യക്തമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനെമാത്രം കയറ്റിയ തീവണ്ടി പാളംതെറ്റി മരങ്ങളെല്ലാം ഇടിച്ചുമറിച്ച് ഇതരജീവികളെ കൊന്നൊടുക്കി വനമധ്യത്തിലൂടെ കുതിച്ചോടുന്ന കാഴ്ച, ഇതരജീവജാലങ്ങളെ കൊന്നൊടുക്കി ആത്മാവിന്റെ ഒറ്റപ്പെടലിൽ ഇല്ലാതായിത്തീരുന്ന മനുഷ്യപുരോഗതിയുടെ വൈരുദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ചിടുന്നു. നിമിഷംപ്രതിയെന്നോണം വിതറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാസവസ്തുക്കളും വമിപ്പിക്കുന്ന വിഷവാതകങ്ങളും കൊണ്ട് പ്രകൃതി അതിന്റെ ചാക്രികതയിൽ നിന്നും തെന്നിമാറുന്ന പാരിസ്ഥിതിക പ്രത്യാഘാതത്തെ തുറന്നുവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകൃതിയ്ക്ക് രൂപാന്തരീകരണം സംഭവിക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനുൾപ്പെടെയുള്ള എല്ലാ ജീവജാലങ്ങളും മനുഷ്യപ്രേരിതമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തപ്പെട്ടവയും

മനുഷ്യഭീഷണി നേരിടുന്നവയുമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നു.

വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചരിത്രപുസ്തകത്തിലെ അയിത്തോച്ചാടനമെന്ന അധ്യായത്തിലെത്തിയപ്പോൾ തന്നെയാണ് മനുഷ്യേതരജീവിവർഗ്ഗങ്ങളായ പൂച്ചയ്ക്കും ആടിനും കോഴിക്കും യഥേഷ്ടം കയറിയിറങ്ങി നടക്കാൻ ഇടമുണ്ടായിരുന്ന പണ്ടത്തെ തങ്ങളുടെ കൊച്ചുവീട് കെട്ടി വലുതാക്കി പരിഷ്കരിച്ച് വാതിലുകളും ജനാലകളും അടച്ചുകെട്ടി ചെറുജീവികൾക്ക് അയിത്തം കല്പിച്ച് അവറ്റയെ അകറ്റി വീടിനുപുറത്താക്കി, ഭദ്രമായിരുന്ന് ചരിത്രപുസ്തകവായന തുടരുന്നതിലെ അനൗചിത്യം ആഖ്യാതാവിന് ബോധ്യമാകുന്നത്. മനസ്സിലേക്ക് ആഴത്തിലിറങ്ങിയ ചോദ്യശരങ്ങളിൽ നിന്നും രക്ഷനേടാൻ ഇതരജീവജാലങ്ങളുമായി സംസർഗ്ഗപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മുരിങ്ങാച്ചുവട്ടിലിരിക്കുന്ന പൂച്ചയെ അകത്തേയ്ക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന് പാൽകൊടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ഇ.ച.ച. പുസ്തകത്തിന്റെ വിചാരണയിൽ നിന്ന് രക്ഷനേടുന്നതിനായാണ്. മനുഷ്യന്റെ ജൈവികതയെ പ്രകൃതിയുടെ സംയുക്തതയിൽ കാണുന്നതിന് തടസ്സമായ മനുഷ്യകേന്ദ്രിത വീക്ഷണത്തിന്റെ യുക്തി ഇവിടെയും പ്രതിസന്ധി സൃഷ്ടിക്കുന്നു. വാതിൽക്കലേക്കു വന്നപ്പോൾ ജനാലപ്പടിമേൽ വീണ തന്റെ നിഴൽ കണ്ട് ഭയപ്പെട്ട് വാഴക്കൈയിൽ ഇരുന്ന കാക്ക ചിറകടിച്ച് പറന്നുയരുകയും പൂച്ച തലയുയർത്തി അനിഷ്ടത്തോടെ നോക്കി ഒറ്റത്തിരിയലിൽ അടുത്ത പറമ്പിലേക്ക് എടുത്തുചാടുകയും ചെയ്തു. ഇന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും മാനസികവികാരങ്ങളിൽ നിന്നും വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ട് ജീവശാസ്ത്രപരതയ്ക്കപ്പുറം സാങ്കേതികവിദ്യയാൽ ബന്ധിതമായ അവസ്ഥ മനുഷ്യനിൽ മേളിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാകാം ഇതരജീവികൾ ഒരു ജീവിവർഗ്ഗമായി പോലും മനുഷ്യനെ പരിഗണിക്കാതിരുന്നത്. മനുഷ്യകർത്തൃത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച പരിണാമം ഇവിടെ പ്രസക്തമാകുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യനിഴൽകണ്ട് ഭയചകിതരായി മാറുന്ന കാക്കയും മനുഷ്യന്റെ കാഴ്ചവെട്ടത്തുനിന്ന് ഓടിമറയുന്ന പൂച്ചയും ഇതരജീവിവർഗ്ഗം കുട്ടത്തോടെ മനുഷ്യനോട് നിലനിർത്തുന്ന ജാഗ്രതയുടെ പ്രതിനിധാനങ്ങളാകുന്നു.

സകലജീവജാലങ്ങളുടെയും ജീവിതവുമായി കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെട്ട പുരോഗതിയാണ് പുതുകാലത്തിന്റെ അടിയന്തിരാവശ്യമെന്നും അത്തരമൊന്നിന്റെ നിർമ്മിതി സാധ്യമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ഭൂമിയുടെ നിലനിൽപ്പുതന്നെ പ്രതിസന്ധിയിലാകുമെന്നും ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകമെന്ന കഥയുടെ ഉള്ളടരുകളിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണ്. പരസ്പരാശ്രയത്തിന്റെ ബദൽമാതൃകയാണ് കഥ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയാംശം. മനുഷ്യചരിത്രമെന്നത് ചരാചരങ്ങളുടെ സാകല്യതയിലൂന്നിയ ചരിത്രമായി, അപാരമായ പാരസ്പര്യത്തിൽ ഒരു

ജീവിയ്ക്കും പ്രത്യേക മഹത്വമുണ്ടെന്ന് കരുതാത്ത മാനവാനന്തര പാരിസ്ഥിതിക പാഠത്തിന്റെ ഗൗരവതരമാർന്ന അവതരണമാണ് 'ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം'.

പുരോഗതിയുടെ കീഴ്മേൽമറിഞ്ഞ മനുഷ്യധാരണയുടെ സ്വാഭാവികമായ പരിണതി എന്ന നിലയിൽ അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ 'പ്രാണവായു' പുതുകാലത്ത് ഏറെ പ്രസക്തമാകുന്നു. കൊറോണാമഹാമാരിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനുഷ്യൻ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ഓക്സിജൻ പ്രതിസന്ധി കഥയ്ക്ക് സമകാലിക പാഠവായനയും പുതുവ്യാഖ്യാനതലവും നല്കുന്നുണ്ട്. സ്വാഭാവിക ജീവവായുവിന്റെ അഭാവവും ആത്യന്തിക പരിഹാരത്തിന് മനുഷ്യന്റെ ശാസ്ത്രപുരോഗതി ഉതകുകയില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യവും കഥയിൽ പ്രശ്നവൽക്കരിക്കുന്നു. ആഗോളവ്യാപാരകുത്തകയുടെയും കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനത്തിന്റെയും സങ്കീർണ്ണമായ അവസ്ഥകൾക്കിടയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പ്രാണവായുവിനായുള്ള പുതിയ കാലത്തിന്റെ അലച്ചിൽ കഥയിൽ സൂക്ഷ്മമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ്.

വൃദ്ധരായ മാതാപിതാക്കളും കുട്ടികളുമടങ്ങുന്ന വരുണിന്റെ കുടുംബം നഗരത്തിലെ ഫ്ലാറ്റിലാണ് താമസമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. പ്രാണവായുവിന്റെ അഭാവം നഗരത്തെ ശ്വാസംമുട്ടിക്കുന്നു. ദിനാന്ത്യം വരെയുള്ള വരുണിന്റെ പരക്കംപാച്ചിൽ ഓക്സിജൻ കിറ്റിനുവേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു. പട്ടണം മുഴുവൻ അലഞ്ഞിട്ടും ഓക്സിജൻ കിറ്റ് ഒന്നുപോലും ലഭിക്കാതെ നിരാശയോടും വെറുംകൈയോടും കൂടി ഫ്ലാറ്റിലേക്ക് മടങ്ങിവരുന്ന വരുൺ കൃത്രിമ ഓക്സിജന്റെ ക്ഷാമം ഭാര്യ അനീഷയോട് പങ്കുവെയ്ക്കുന്നു. "പലേടത്തും ആൾക്കൂട്ടം ബൂത്തുകൾ തകർത്തിട്ടിരിക്കുകയാണ്. ഓക്സിജൻ കിറ്റുകൾ തട്ടിയെടുക്കാൻ... ഓക്സിജൻ തീർന്നുപോയ കുറേ മനുഷ്യർ റോഡരികിലും ബൂത്തിനരികിലുമൊക്കെ വീണു കിടക്കുന്നുണ്ട്" (അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട്, 2015: 34). കരയിൽ പിടിച്ചിട്ട മത്സ്യങ്ങളെപ്പോലെ പ്രാണവായു ലഭിക്കാതെ ജനങ്ങൾ പിടഞ്ഞുവീഴുമ്പോഴും മരവിച്ച മനുഷ്യശരീരങ്ങൾ ഭീതിയുടെ നിഴലുകൾ നിർത്തി കുമിഞ്ഞുകൂടുമ്പോഴും വീടിനകത്തേയ്ക്ക് കടന്നുവന്ന വരുൺ മക്കളുടെ പഠനം ഉറപ്പാക്കുന്നതിൽ വ്യഗ്രതകാട്ടുന്നു. പരീക്ഷയാരംഭിക്കുവാൻ ദിവസം നാലേ ബാക്കിയുള്ളൂവെന്നും കുട്ടികളുടെ പഠനത്തെ ഇതൊന്നും ബാധിച്ചുകൂടാ എന്നതിനാൽ ചാനലുകളും പത്രങ്ങളും കാണുകയോ വായിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്ന് കുട്ടികൾക്ക് വിലക്ക് ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നും വരുൺ അനീഷയ്ക്ക് താക്കീതുനല്കുന്നു. ജീവവായുവിന്റെ അഭാവം അടിയന്തിര പ്രാധാന്യത്തോടെ പുതുതലമുറയ്ക്ക്

പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിനു പകരം അത് മൂടിവെയ്ക്കപ്പെടുകയോ മറച്ചുവെയ്ക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന ഒന്നായി ഇവിടെ മാറ്റപ്പെടുന്നു. പരിസ്ഥിതിയെ സംബന്ധിച്ച വിവേകപൂർണ്ണമായ ജാഗ്രത പുതുതലമുറയ്ക്ക് പകർന്നു നല്കാത്ത വിദ്യാഭ്യാസപ്രക്രിയയുടെ ആന്തരികശോഷണത്തെ കഥ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നു. മനുഷ്യനിർമ്മിത ദുരന്തമായ കാർബൺ വിസർജ്ജനത്തെക്കുറിച്ച് പുതുതലമുറയ്ക്ക് വേണ്ടത്ര ബോധ്യങ്ങളില്ലെങ്കിലും വ്യവസായ പ്രമുഖരോ ആഗോളവിപണനരംഗത്തെ മുഖ്യകണ്ണികളോ ആയിത്തീരുന്നതിന് അതൊരു തടസ്സമാകില്ലെന്ന തികച്ചും തെറ്റായതും എന്നാൽ സാമ്പ്രദായികമായി കൈമാറ്റപ്പെടുന്നതുമായ മിഥ്യാബോധ്യമാണ് കുട്ടികളെ പഠനത്തിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധചെലുത്താൻ വരുൺ അനീഷയോട് ശഠിക്കുന്നതിൽ പ്രകടമാകുന്നത്. കുട്ടികൾ അവരുടെ ലാപ്ടോപ്പിലൂടെയും മറ്റു സമ്പർക്ക മാധ്യമങ്ങളിലൂടെയും ഇത് അറിയുന്നുണ്ടെന്നാണ് അനീഷയുടെ മറുപടി. കാർബൺ വിസർജ്ജനം ശ്വാസംമുട്ടിച്ചുകൊല്ലുന്ന ദശാസന്ധിയിലും കല്ലുപോലെ, നിശബ്ദരായിക്കുന്ന പുതുതലമുറയുടെ നിർമ്മമാവസ്ഥയെ അഥവാ അങ്ങനെ പെരുമാറാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ആധുനിക കുടുംബസംസ്കാരങ്ങൾക്കുമേലുള്ള വിമർശനമാണ് കഥ. കുട്ടികൾ സമൂഹവുമായി സമ്പർക്കപ്പെടുന്നതിനിടയാക്കുന്ന വാർത്താവിനിമയോപാധികളെയെല്ലാം അവരിൽനിന്നും അകറ്റിനിർത്തി പഠനത്തിൽ ശ്രദ്ധ പുലർത്താൻ വരുൺ നിലനിർത്തുന്ന അതേ ജാഗ്രത വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയ അച്ഛനമ്മമാർക്കുമുള്ള ഓക്സിജന്റെ ലഭ്യത പരിമിതമായതോതിൽ മാത്രമല്ലേ എന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നതിലുമുണ്ട് എന്നതാണ് വൈരുധ്യം. വാർദ്ധക്യം അധികബാധ്യതയായി കണ്ട് കയ്യൊഴിയാൻ മാർഗ്ഗമന്വേഷിക്കുന്ന കുടുംബവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ജീർണ്ണമുഖം കഥയിൽ വായിച്ചെടുക്കാനാകും.

ആഗോളമലിനീകരണവും ആഗോളമുതലാളിത്തവും ഇഴചേർന്നു കിടക്കുന്ന വാസ്തവങ്ങളാണെന്നും ഓക്സിജൻ അഭാവം വിപണിമൂല്യമായി കണ്ട് ജനതയെ നിരന്തരം ചൂഷണം ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെയെന്ന് വരുണും അനീഷയും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണത്തിൽ നിറയുന്നുണ്ട്. ജീവനു ഭീഷണി നേരിടുന്ന പ്രതിസന്ധിയിലും ആഗോള ഉപഭോഗമുതലാളിത്തത്തിന്റെ തേർവാഴ്ച സജീവമാണ്. കരിഞ്ചന്തയിൽ വിറ്റ് ലാഭമുണ്ടാക്കാവുന്ന ചരക്കായി കുത്തകമുതലാളിമാർ ഓക്സിജനെ കാണുന്നു. കൊള്ളലാഭമുണ്ടാക്കുന്നതിനാണ് ഈ കൃത്രിമക്ഷാമം. കരിഞ്ചന്തയിൽ കൂടിയ റേറ്റിൽ വിറ്റുപോകുന്നുണ്ടെന്നും പണക്കാരൊക്കെ കുറേവാങ്ങി സ്റ്റോക്ക് ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നുമുള്ള പൊതുജനതയുടെ സംഭാഷണം വരുൺ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. സാമ്പത്തികവിവേചനവും വിഭജനവും സൃഷ്ടിക്കുന്ന

മൂലധനശക്തികളുടെ ചൂഷകസ്വഭാവം ഇവിടെ വ്യക്തമാണ്. കോർപ്പറേറ്റുകൾ നിർമ്മിക്കുന്ന കൃത്രിമ ഓക്സിജൻ കിറ്റുകൾ മരണത്തെയാണ് മിച്ചമൂല്യമായി കണക്കാക്കുന്നത്. ഈ വിപണി നിലനിൽക്കുന്നത് ആഗോളപരിസ്ഥിതി മലിനീകരണത്തിലാണ്. ജീവൻ നിലനിർത്താനുള്ള പൊതുസമൂഹത്തിന്റെ പുറത്താക്കലുകളാണ് ഓരോ അഞ്ചുകൊല്ലം കൂടുമ്പോഴുമുള്ള ഭരണമാറ്റം എന്ന വരുണിന്റെ രോഷപ്രകടനത്തിൽ ദേശരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ ഭരണസാരഥികളും കോർപ്പറേറ്റുകൾക്ക് വഴിമാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപരിതോവസ്ഥയെ കാണിക്കുന്നു. കിറ്റുകൾവാങ്ങി സുരക്ഷിതരായ പണക്കാർ വ്യതിരിക്തസമൂഹമായി മാറുകയും അതു സാധ്യമല്ലാതെ നിഷ്കാസിതരായവർ ജീവൻ നിലനിർത്താൻ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ അസമത്വം വിനാശത്തിന്റെ ആദ്യ ഇരകളെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ ഘടകമാകുന്നുണ്ടെന്നും അത്തരമൊരു അന്തരത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽ ഭരണകൂടമേലധികാരികൾക്ക് പങ്കുണ്ടെന്നും പ്രാണവായു എന്ന കഥ പ്രമേയപരമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്.

'പക്ഷേ, എന്നാലും എത്രദിവസം നമ്മൾ മുന്നോട്ടുപോകും?' (അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട്, 2015: 35) എന്ന വരുണിന്റെ ചോദ്യം മനുഷ്യൻ കൈവരിച്ച പുരോഗതിയുടെ നേർക്കുള്ള കഥാകൃത്തിന്റെ വിമർശനശരമാണ്. പ്രകൃതിയെയും പ്രകൃതിചരാചരങ്ങളുടെയും അനിഷേധ്യ നിയന്താതാവായി നിന്ന മനുഷ്യൻ സാങ്കേതികവിദ്യകളാൽ സഹായിക്കാൻ കഴിയുന്നതിനപ്പുറം തീവ്രമായ സാഹചര്യങ്ങളാൽ ബന്ധിതമാകുകയും അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ പൂർണ്ണമായതരത്തിൽ നേരിടാൻ ശാസ്ത്രബോധ്യത്തിനാകാതെ തളരുകയും ചെയ്യുന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രതിസന്ധിയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. മറ്റന്നാൾ രാത്രിയിൽ താനീ മാസ്ക് ഊരിക്കളയുമെന്ന വരുണിന്റെ മറുപടി ഇരുവരും തമ്മിലുള്ള തർക്കത്തിലേക്കാണ് വഴിമാറുന്നത്. കുട്ടികളെ നോക്കാനും കുടുംബം പോറ്റാനും തന്നേക്കാൾ അധികമായി വരുണിനെയാണ് ആവശ്യം എന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞ് അനീഷ മരണംവരിക്കാൻ സ്വയം തയ്യാറാവുകയാണ്. കല്യാണപ്പെട്ടിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവെച്ച ഓക്സിജൻ കിറ്റുകൾ വരുണിന് നല്കുന്നതിലൂടെ പ്രാണന്റെ അവസാന പിടച്ചിലിലും ഭർത്താവിന്റേയും കുട്ടികളുടേയും സുരക്ഷിതഭാവിയെ മുന്നിൽകാണുന്ന സ്ത്രീജീവിതത്തിന്റെ ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

ഓക്സിജനുവേണ്ടിയുള്ള അവസാന ശ്രമവും പാഴായി എന്ന ബോധ്യം പിറ്റേന്നു വൈകിട്ടും ഒഴിഞ്ഞ സഞ്ചിയുമായി വരുണിനെ അലോസരപ്പെടുത്തു

ന്നുണ്ട്. ഇതു മറികടക്കാൻ ക്രൂരവും നിഷ്ഠൂരവുമായ പ്രവൃത്തിയാണ് വരുണിന്റെ ബോധമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിറയുന്നത്. മരണത്തെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് വാരിയ ചോറ് പ്ലേറ്റിൽ തന്നെയിട്ട് വരുൺ തീരെ പരിഭ്രമം കാണിക്കാതെയാണ് അനീഷയോട് അത് പറയുന്നത്. "പ്രായമായ രണ്ടുപേരുണ്ടിവിടെ അച്ഛനമ്മയും. ഒരാളുടെ മാസ്ക് ഇപ്പോൾ അഴിച്ചുമാറ്റണം എങ്കിലേ നാലഞ്ചു ദിവസം കൂടി പിടിച്ചുനിൽക്കാനുള്ള ഓക്സിജൻ നമുക്കു ലഭിക്കൂ" (2015: 36).

ആവാസഭൂമിയും അതിജീവനസാധ്യതയും നഷ്ടപ്പെടുന്ന കേവലമനുഷ്യന്റെ സന്ദിഗ്ധത അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടിന്റെ പ്രാണവായു എന്നകഥയിൽ പ്രകടമാണ്. അതിജീവനത്തിനായുള്ള മനുഷ്യന്റെ പോരാട്ടങ്ങളുടെ ഹിംസാത്മകമുഖം 'പ്രാണവായു' എന്ന കഥ പങ്കുവെയ്ക്കുന്നു. കാർബണിക വിസർജ്ജനത്തെ ഭയപ്പെടുന്നില്ല എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ച ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഇവിടെ ചോദ്യചിഹ്നമായി മാറുന്നു. പ്രാണവായു പ്രതിസന്ധിയായി മുന്നിൽ നിൽക്കുമ്പോഴും ആഗോളകോർപ്പറേറ്റ് മുതലാളിത്തത്തിന്റെ തേർവാഴ്ചയും അവയെ പിന്താങ്ങുന്ന രാഷ്ട്രീയാധികാരവ്യവഹാരങ്ങളുടെ കാപട്യവും കഥയിൽ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്. ഭൗമബന്ധിതമായ മനുഷ്യന്റെ ഭൗതികനേട്ടങ്ങളിൽ പരിസ്ഥിതി ഉപകരണം മാത്രമല്ലെന്നും അത് മനുഷ്യനുൾപ്പെടെയുള്ള ജീവിവർഗ്ഗത്തിന്റെ നിലനിൽപ്പിന്റെ ആധാരശിലയാണെന്നുമുള്ള പ്രകൃതിയുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ ഇരുകഥകളും മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്നു. മനുഷ്യകേന്ദ്രിതമായ വ്യവഹാരങ്ങളെ വിമർശനാത്മകമായി സമീപിച്ചുകൊണ്ട് ചരാചരപ്പകർച്ചയിലൂടെ സഹജീവനത്തിലൂടെയുള്ള പാരിസ്ഥിതികനൈതികതയാണ് സമകാലത്തിന്റെ ആവശ്യമെന്ന് കഥകൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു.

കുറിപ്പുകൾ

1 സൈബോർഗ്: മനുഷ്യാസ്തിത്വത്തിനു പുറത്ത് മനുഷ്യരൂപം നൽകപ്പെട്ട ഒരു യന്ത്രത്തിൽ മനുഷ്യനെ കാണുകയല്ല, മറിച്ച് മനുഷ്യനെത്തന്നെ യന്ത്രമനുഷ്യസമന്വയത്തിന്റെ സ്ഥാനമായി അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ് സൈബോർഗ് ചെയ്യുന്നത് (ശ്രീകുമാർ ടി.ടി., 2021:12)

2 Chakrabarthy, Dipesh, The Crises of Civilization. Exploring Global and Planetary Histories, Oxford University Press, 2019.

3 ആന്ത്രോപോസീൻ-The Anthropocene could be said to have started in the late eighteenth century, when analysis of air trapped in polar ice showed the beginning of growing global concentrations of carbon dioxide and methane (https://www.nature.com/articles/415023a, dated 10/3/2022).

ആധാര സൂചി

1. അംബികാസുതൻ മാങ്ങാട്, 2015, രണ്ടുമത്സ്യങ്ങൾ, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.

2. ഗണേശ് കെ.എൻ., 2014, പ്രകൃതിയും മനുഷ്യനും, കേരള ശാസ്ത്രസാഹിത്യ പരിഷത്ത്, തൃശ്ശൂർ.

3. ജോൺ അയ്യനം, 2015, ഇതരചരാചരങ്ങളുടെ ചരിത്രപുസ്തകം, ഡി.സി.ബുക്സ്, കോട്ടയം.

4. പ്രസാദ് പന്ന്യൻ, 2020, ആർ യൂ ഏ ഹ്യൂമൻ, സാഹിത്യലോകം, മെയ്- ജൂൺ, പുസ്തകം 49 ലക്കം 3, തൃശ്ശൂർ.

5. പ്രസാദ് പന്ന്യൻ, 2021, ആർ യൂ ഏ ഹ്യൂമൻ മനുഷ്യേതര മാനവികതയ്ക്ക് ഒരാമുഖം, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.

6. ശ്രീകുമാർ ടി.ടി., 2021, പോസ്റ്റ് ഹ്യൂമൻ വിചാരലോകങ്ങൾ ശാസ്ത്രം സൌന്ദര്യം മുതൽരാഷ്ട്രീയം, പുസ്തക പ്രസാധക സംഘം, കോഴിക്കോട്.

7. Chakrabarty, Dipesh, The Crises of Civilization. Exploring Global and Planetary Histories, Oxford University Press, 2019.

8. https://www.nature.com/articles/415023a, dated 10/3/2022.

9. https://www.jstor.org/stable/10.1086/596640, dated 10/3/2022.

shimipaulbaby@uccollege.edu.in